

har været Retfærdighedens Vogtere indenfor Hæren, ikke har forstaaet at skabe Tillid mellem de menige Soldater, saa at disse ikke føler sig sikre paa, at de, naar deres Sag kommer for en højere Ret eller for Retten i det hele, bliver behandlet retfærdigt. Jeg vil ikke hermed hævde, at Auditørerne ikke har handlet, som de fandt det rigtigt, og som det er udtrykt i Straffeloven; men de har ikke forstaaet den Kunst at skabe den nævnte Tillid hos de menige Soldater. Dette hænger vel noget sammen med, at disse anser Auditørerne for at være Officerernes Kammerater, hvad de jo ogsaa er, idet de, saa vidt jeg ved, er ligestillede med visse Officersklasser og omgaaes dem. Derfor betragter Soldaterne ikke en Auditør som en, der uden Persons Anseelse vil gøre Ret og Skel til alle Sider. Det er beklageligt, men saaledes er Forholdet sikkert.

Det er, som sagt, højst beklageligt, at vi stadig har denne Strafart, at Officerer skal kunne idømme en menig Soldat Straf paa Vand og Brød i indtil 10 Dage som en arbitrær Straf. Jeg henstiller til den højtærede Forsvarsminister at overveje, om han ikke er sindet nu at ville afskaffe denne Strafart. Jeg haaber, som sagt, at det ikke skal vare længe, inden vi helt kan undvære disse Strafarter, idet jeg ikke tror, det varer længe, inden den staaende Hær er borte; men indtil det sker, gaar mit Ønske ud paa, at denne Strafart kunde bortfalde.

Endelig er der en Sag, som jeg ogsaa tidligere har gjort mig til Talsmand for. Det drejer sig om Arbejdsinvalider. I Lørdags holdt det ærede Medlem Hr. Moltesen en Tale, der aabenbarede megen social Forstaaelse, mere, end vi i Almindelighed er vant til at høre fra Medlemmer af det ærede Medlems Parti. Hans Udtalelser konkluderede i, at vi skulde nedsætte et staaende socialt Udvalg her i Tinget, der skulde tage sig af de mange sociale Spørgsmaal, der rejser sig. Det ærede Medlem havde Ret i, at der rejser sig mange saakaldte sociale Spørgsmaal. Og naar han foreslaar Nedsættelse af et socialt Udvalg, maa jeg formode, at der deri ligger en Beklagelse overfor hans eget Ministerium af, at det har afskaffet det tidligere særlige sociale Ministerium. Jeg deler denne Beklagelse. De sociale Forhold er saa mangeartede, at man har stærkt Brug for et særligt Ministerium til at behandle dem. Nu er imidlertid det sociale Ministerium halslugget og Sagerne, saa vidt jeg ved, igen gledet ind under Indenrigsministeren. Og

det er derfor til ham, jeg vil rette mit Spørgsmaal. Som nævnt af forskellige af Venstres Talere venter man et Forslag om Invaliderente. Mange Arbejdsinvalidter ønsker, at det snart maa komme, og jeg slutter mig til de Opfordringer, der har lydt til den højtærede Minister, om at foranledige, at dette Forslag kommer frem inden ret længe.

Men i Forbindelse med dette er der et andet Spørgsmaal, nemlig Invalidernes Uddannelse. I Krigsaarene er der i de krigsførende Lande indhøstet mange Erfaringer angaaende Invaliders Uddannelse. Denne Uddannelse betyder overordentlig meget for de paagældende selv og er i Virkeligheden et Spørgsmaal af en rent samfundskonomisk Art. De Mennesker, der kommer til Skade enten i Krig eller under fredelige Forhold, er jo straffede, kan jeg sige, paa en Maade som næsten ingen anden. Mange af dem kan ikke alene ikke beskæftige sig med det Arbejde, de hidtil har været vant til, men overhovedet ikke med noget Arbejde. De maa derfor henleve deres Liv uden at kunne befatte sig med noget nyttigt Arbejde. Det vil sige, deres Liv har væsentlig tabt sit Indhold.

Nu har vi ganske vist en Anstalt, der hedder „Hjemmet for Vanføre“. Men Antallet paa Arbejdsinvalidter vokser stærkt. Den ene Dag gaar det ud over en Arm, den anden over et Ben, og den tredje bliver et Menneske ramt ved Sprængning af en Smergelsten eller lignende. Antallet er altsaa stærkt stigende, og det er derfor af ikke ringe Betydning, at vi kan faa dette Spørgsmaal løst paa en god Maade. Og dér forekommer det mig, at vi maa se at faa fat paa de Erfaringer, man har indhøstet i Udlandet, og frugtbargøre dem, saaledes at vi kan hjælpe vore Invalidter ikke blot ved at yde dem økonomisk Understøttelse, men ogsaa ved at byde dem Uddannelsesanstalter, hvor de kan oplæres til Arbejder, som de senere kan beskæftige sig med. Det er af Betydning for Invaliden personlig, men i endnu højere Grad maaske for hans Hjem, for Hustruen og Børnene; thi det Menneske, der er henvist til at leve ørkesløst, bliver ofte en Byrde for Hjemmet. Og hvis Hustruen maa gaa ud paa Arbejde, gaar det atter ud over Børnene baade med Hensyn til deres Opdragelse og paa anden Maade. Det er derfor min Opfordring til den højtærede Indenrigsminister, at han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal, som jeg mener har meget stor Betydning ikke blot for de paagældende Mennesker i Særdeleshed, men ogsaa i Almindelighed, samfundsmæssigt set.